

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'anové, Dr., a soudců Mgr. Jana Kobery a JUDr. Tomáše Novosada ve věci

žalobkyně: **Home Credit a.s.**, IČO 26978636
sídlem Nové sady 996/25, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Pospiechem, LL.M.
sídlem Svobodova 136/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **J. J.**, narozený dne xxx
bytem xxx

o zaplacení 14 736,64 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. ledna 2022, č. j. 30 C 503/2021-22,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 2 420 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Romana Pospiecha, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se po žalovaném domáhá zaplacení 14 736,64 Kč s příslušenstvím z titulu úplného nesplacení poskytnutého spotřebitelského úvěru včetně poplatků, smluvní pokuty a účelně vynaložených nákladů souvisejících s vymáháním dlužné částky, na základě smlouvy o poskytnutí revolvingového úvěru č. 7103244341, uzavřené dne 29. března 2021. Žalovaný se zavázal k úhradě úvěru, poplatku za poskytnutí úvěru a dalších poplatků za sjednané volitelné služby v pravidelných měsíčních splátkách vždy k 20. dni v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém došlo k čerpání úvěru. Žalovaný v průběhu trvání úvěrového vztahu prostřednictvím kreditní karty v rámci sjednaného úvěrového rámce revolvingového úvěru načerpal částku 13 989,64 Kč, na jejíž splácení niče neuhradil. Žalobkyně proto zesplatnila úvěr ke dni 15. červenci 2021 a vyzvala

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

žalovaného ke splacení celého dluhu dopisem z téhož dne. Žalobkyně za žalovaným eviduje pohledávku ve výši 14 736,64 Kč s příslušenstvím, sestávající z neuhrazené jistiny ve výši 13 989,64 Kč, poplatku za poskytnutí úvěru ve výši 117 Kč, smluvní pokuty za nesplacení úvěru ve výši 500 Kč a účelně vynaložených nákladů spojených s vymáháním ve výši 130 Kč, úroku z úvěru a úroku z prodlení, jak je specifikováno v bodu 3 odůvodnění.

2. Soud prvního stupně zaslal žalovanému žalobu společně s usnesením ze dne 3. prosince 2021, č. j. 30 C 503/2021-16, kterým žalovaného vyzval postupem podle § 114b o. s. ř. k vyjádření k žalobě ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy. Současně soud prvního stupně žalovaného poučil o tom, že pokud se ve věci samé včas písemně nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude mít soud prvního stupně za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává a v takovém případě rozhodne ve věci samé rozsudkem pro uznání. Usnesení bylo žalovanému doručeno dne 10. prosince 2021.
3. Žalovaný dne 29. prosince 2021 prostřednictvím k tomu zmocněné osoby nahlédl do spisu, ve stanovené lhůtě, a dokonce ani později se nijak nevyjádřil. Soud prvního stupně tak vyšel z fikce uznání nároku a rozhodl postupem podle § 153a odst. 3 a 4 o. s. ř. Rozsudkem pro uznání soud prvního stupně žalobě plně vyhověl; žalovanému uložil výrokem I povinnost zaplatit žalobkyni částku 14 736,64 Kč, spolu s kapitalizovaným úrokem ve výši 1 667,25 Kč, s úrokem ve výši 8,25 % ročně z částky 13 989,64 Kč od 16. 10. 2021 do zaplacení, s kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení ve výši 267,69 Kč od 30. 7. 2021 do 15. 10. 2021 a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 14 736,64 Kč od 16. 10. 2021 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II pak žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 2 252 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
4. Rozsudek žalovaný napadl včasným odvoláním. Namítá, že si ničeho není vědom, že si nikdy nic nebral, ani nikde nic nepodepisoval, nemá tak ani žádné důkazy ke své obhajobě.
5. Žalobkyně se ztotožnila s rozsudkem soudu prvního stupně. Zdůraznila, že proti rozsudku pro uznání jsou omezené odvolací důvody, které žalovaný nenaplnil, a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.
6. Odvolací soud přezkoumal podle § 212, § 212a odst. 4 a § 214 odst. 1 o. s. ř. napadený rozsudek pro uznání i řízení, které předcházelo jeho vydání, zvážil námitky žalovaného, přihlédl k přípustným odvolacím důvodům podle § 205b o. s. ř. i k vyjádření žalobkyně a odvolání neshledal důvodným. Obě strany sporu byly k jednání před odvolacím soudem konaným dne 2. června 2022 řádně předvolány, obě se z účasti omluvily a souhlasily s rozhodnutím ve své nepřítomnosti. Odvolací soud tak v souladu s § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř. jednal v nepřítomnosti stran sporu.
7. Podle § 153a odst. 1 o. s. ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce. Podle odstavce 2 rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.). Podle odstavce 3 rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6 o. s. ř.). K fikci uznání dochází i v případě, že se žalovaný bez vážného důvodu nevyjádří na kvalifikovanou výzvu včas, ani neuvede závažný důvod, který by mu v tom bránil (§ 114b odst. 5 o. s. ř.).
8. Podle § 205b o. s. ř. platí, že u odvolání proti rozsudku pro uznání nebo proti rozsudku pro zmeškání jsou odvolacím důvodem jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jejich vydání (§ 153a, 153b).
9. Podle § 212a odst. 4 o. s. ř. rozsudek pro uznání a rozsudek pro zmeškání odvolací soud přezkoumá jen z důvodů uvedených v § 205b.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

10. Při přezkoumání rozsudku pro uznání nebo rozsudku pro zmeškání není odvolací soud vázán uplatněnými odvolacími důvody. V § 205b se vymezují toliko důvody, z pohledu kterých může být správnost rozsudku pro uznání nebo rozsudku pro zmeškání odvolacím soudem přezkoumána, a k těmto důvodům může odvolací soud přihlídnout, i když nebyly v odvolání namítány, a to za předpokladu, že odvolání obsahuje vylíčení alespoň některého odvolacího důvodu, byť z pohledu § 205b nepoužitelného (srov. § 212a odst. 1, 2 a 4 a komentář k § 212a). Dospěje-li odvolací soud k závěru, že odvolání proti rozsudku pro uznání nebo proti rozsudku pro zmeškání není důvodné, rozsudek soudu prvního stupně rozsudkem potvrdí (srov. § 219 a komentář k němu). (DRÁPAL, Ljubomír. § 205b. In: DRÁPAL, Ljubomír, BUREŠ, Jaroslav, DLOUHÁ, Eva, DOLEŽÍLEK, Jiří, FIALA, Roman, HORÁČEK, Roman, KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka, KRBEK, Pavel, KRČMÁŘ, Zdeněk, MAZANEC, Michal, NOVOTNÝ, Zdeněk, POLEDNE, Petr, PUTNA, Mojmir, SIMON, Pavel, ŠEBEK, Roman, ŠTENGLOVÁ, Ivana. Občanský soudní řád I, II. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 1645.)
11. Odvolací soud předně uvádí, že žalovaný v odvolání brojí pouze proti důvodnosti žaloby. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně rozhodl rozsudkem pro uznání, není takový odvolací důvod podle § 205b o. s. ř. přípustný a odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně z tohoto důvodu nepřezkoumával (§ 212a odst. 4 o. s. ř.).
12. Jak ale plyne z citované komentářové literatury, okolnost, že odvolatel uplatnil nepřipustný odvolací důvod, nebrání odvolacímu soudu rozsudek pro uznání přezkoumat z pohledu odvolacích důvodů přístupných.
13. Předně odvolací soud postupem podle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. *arg. a contrario*, dospěl k závěru, že zde nejsou dány vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., tedy podmínky řízení byly splněny, rozhodoval věcně příslušný soud prvního stupně, rozhodnutí soudu prvního stupně nevydal vyloučený soudce a soud prvního stupně byl správně obsazen.
14. Odvolací soud pak shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že všechny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání byly splněny (§ 153a o. s. ř.). Soud prvního stupně vyzval žalovaného usnesením ze dne 3. prosince 2021, č. j. 30 C 503/2021-16, v souladu s § 114b odst. 1 a 2 o. s. ř., aby se do 30 dnů od doručení usnesení písemně vyjádřil k žalobě, a v souladu s § 114b odst. 5 o. s. ř. ho poučil o následcích nevyhovění výzvě. Usnesení bylo žalovanému spolu se žalobou (skutečně, nikoli fikcí) doručeno do vlastních rukou dne 10. prosince 2021. Od tohoto dne počala žalovanému běžet lhůta k vyjádření, která uplynula v pondělí dne 10. ledna 2022. Žalovaný na výzvu v poskytnuté lhůtě, ani později v období do vydání napadeného rozsudku nijak nereagoval, ač nahlédl (prostřednictvím k tomu zmocněné osoby) dne 29. prosince 2021 do spisu. Jsou zde tak dány všechny podmínky pro to, aby nevyjádření žalovaného bylo považováno za uznání nároku, který je proti žalovanému žalobou uplatňován, a tak i proto, aby o žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem pro uznání.
15. Postup soudu prvního stupně ob stojí i ve světle judikatury Ústavního soudu k aplikaci § 114b a § 153a odst. 3 o. s. ř. Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že vydání rozsudku pro uznání má významné procesní následky a podstatně redukuje možnost uplatnění procesních práv žalovaného. Proto jeho vydání musí být vázáno na řádné, nepochybné a prokazatelné naplnění zákonných podmínek dle § 153a o. s. ř. (viz např. náleze ze dne 30. března 2006, sp. zn. III. ÚS 454/04, či z 18. srpna 2017, sp. zn. II. ÚS 1298/17). K fikci uznání je nutno přistupovat jako k nástroji výjimečnému, přičemž podmínky jeho použití musí být interpretovány restriktivně (viz náleze ze dne 1. srpna 2016, sp. zn. I. ÚS 1024/15, či ze dne 14. února 2017, sp. zn. I. ÚS 2693/16). Současné však nelze přehlížet, že v případech, v nichž Ústavní soud shledal vydání rozsudku pro uznání nepřipustným, byly vždy dány zvláštní důvody, které vydání rozsudku pro uznání bránily. Ty mohly mít buď podobu pochybení soudu v předchozím řízení, jako kupříkladu zaslání výzvy i přes nedostatky podané žaloby (náleze ze dne 13. října 2016, sp. zn. I. ÚS 1261/15) či vyvolání očekávání žalovaného, že věc bude projednána na nařizovaném jednání (náleze ze dne 14. února 2017, sp. zn. I.

ÚS 2693/16), a nebo podobu aktivity žalovaného v období před vydáním rozsudku, kupříkladu v případech, kdy se žalovaný vyjádřil ze zdravotních důvodů opožděně (nález ze dne 12. září 2016, sp. zn. I. ÚS 3263/13), jeho vyjádření nebylo doručeno z důvodu technické chyby při odesílání (nález ze dne 19. července 2016, sp. zn. IV. ÚS 842/16), projevil svůj nesouhlas se žalobou, byť jej neodůvodnil dostatečným způsobem (nálezy z 17. října 2006, sp. zn. IV. ÚS 544/05, ze dne 18. srpna 2017, sp. zn. II. ÚS 1298/17, a ze dne 6. září 2016, sp. zn. IV. ÚS 1252/16), popřípadě byly jeho nesouhlas a ochota účastnit se aktivně řízení zjevně alespoň z předchozí komunikace účastníků (nález ze dne 20. března 2018, sp. zn. III. ÚS 3964/17). Žádná srovnatelná skutečnost vztahující se k postupu soudu prvního stupně ani předchozí aktivitě žalovaného však v nyní projednávané věci dána není. Povaha věci umožňovala vydání kvalifikované výzvy, tato výzva byla žalovanému doručena řádným způsobem a žalovaný stran reakce na ni zůstal pasivní v celém období od jejího doručení až do vydání napadeného rozsudku. Uskutečněné nahlížení do spisu, po kterém pak ale nenásledovalo jakkoli stručné vyjádření, není překážkou pro vydání rozsudku pro uznání. Naopak stav fikce uznání podporuje, když žalovaný, ač s obsahem spisu seznámen, se jakkoli proti podané žalobě nebránil.

16. Odvolací soud proto uzavřel, že soud prvního stupně postupoval zcela správně, když vycházel z fikce uznání nároku a vydal napadený rozsudek pro uznání.
17. Ve světle uvedeného odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný postupem podle § 219 o. s. ř., a to včetně věcně správného nákladového výroku.
18. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal právo na jejich náhradu žalobkyni, která byla v odvolacím řízení zcela úspěšná. Náklady žalobkyně sestávají z odměny advokáta ve výši 1 700 Kč/úkon podle § 8 odst. 1 a § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za jeden úkon právní služby (vyjádření k odvolání), z paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za uvedený úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu; to vše navýšené podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. o 21 % DPH, ježž je zástupce žalobkyně plátcem. Celkem tedy žalobkyni náleží na náhradě nákladů odvolacího řízení částka 2 420 Kč $[(1700+300)*1,21]$. Lhůta k plnění je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř., místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř. (vždy ve spojení s § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku I, kterým byl potvrzen výrok I rozsudku soudu prvního stupně, je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Ve zbývajících částech, kterými bylo rozhodováno o nákladech řízení (výrok I v rozsahu potvrzení výroku II rozsudku soudu prvního stupně, výrok II tohoto rozsudku) dovolání přípustné není.

Praha 2. června 2022

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková